

И като ся иземъ съ гласъ, извика:—
Ето какво е любовтъж!...

Туй открытіе, туй остро извикваніе, изсмиваніето, паднѣхъ като молнія връзъ главѣтъ на горкыйтъ Волскаго. Улюлъ ся... станъ като унесенъ, и паднѣлъ бы възникъ, ако да не бѣше ся уловилъ о канаето. Изгуби си за малко умѣтъ. И това само вспомни, че чу нѣщо истинско, доказателство отъ което нѣкои чувства бѣхъ почти изгладены отъ паметътъ му и които неможеше испърво да разбере. Но за какво бѣше думата? Какво чу той? Размышленіята му станѣхъ като да ги носеше вѣтрѣтъ и ся плакнѣхъ около него, като вълны на разлюляно море. Главата му бѣше праздна. И казваше си въ себе си:— Кой съмъ азъ? Дѣ съмъ азъ?... Прѣди малко бѣхъ сѣрдить. Защо? Кой ми казваше нѣщо и ся смѣеше? Кой е той?... И струваше му ся че всичко около него бѣ ся умѣлачало уплашено, зидовѣтъ на брѣгътъ,... и върховѣтъ на костеновытъ дръвѣ... всичко го гледаше смаяно... А камъниѣтъ и дръветата и скалытъ на горѣтъ видѣхъ всичко, .. чухъ, .. и разбрахъ всичко... и си давахъ знакъ едно на друго на-